

MATICHONBOOK

แด่นาง คนตาช

(รวมเรื่องเอกจากเรื่องสั้นเขย่าขวัญชุด “สามผี”)

สรจักร

ในความคลุมเครือของอนธการ
ใครจะรู้ว่าสิ่งใดน่าสะพรึงกลัวกว่า
คนตาย...หรือคนเป็น...

แก่นของคนตาย

สรจักร

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2564

แค้นของคนตาย • สรจักร

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, ตุลาคม 2564

ราคา 360 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

สรจักร. แค้นของคนตาย.-- กรุงเทพฯ : มติชน, 2564. 368 หน้า.

1. เรื่องสั้นไทย--รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN 978 - 974 - 02 - 1759 - 6

สำนักพิมพ์มติชน | www.matichonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว,
สุชาติ ศรีสุวรรณ, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์, สุกชัย สุชาติสุธารธรรม

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ชนมน วังทิพย์

พิสูจน์อักษร : พัทธนันลิน อินทรหอม • ศิลปกรรม : นุสรา สมบูรณ์รัตน์

ออกแบบปก : เศรษฐพงศ์ โกวาทอง • ประชาสัมพันธ์ : ภิรมย์ ฐารรัตน์, ณัฏชา เชี่ยวกุล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235 โทรสาร 0-2589-5818

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108 โทรสาร 0-2591-9013

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3358-3360 โทรสาร 0-2591-9012

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

ในกรณีที่หนังสือมีข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว

กรุณาติดต่อมาที่ email: matichonbook.sales@gmail.com

หรือ inbox: matichonbook เพื่อขอเปลี่ยนเล่มใหม่

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ

โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-00021 ต่อ 5553 โทรสาร 0-2591-9012

ฝ่าย MATICHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผิดชอบสั่งซื้อพิมพ์ทุกประเภท
โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 โทรสาร 0-2591-9002

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	5
ดอกทานตะวัน	8
ผู้หญิงของผม	21
ข้างตายทั้งตัว	30
ช่องทางทำมาหากิน	43
อวิชา	53
จุดจบฆาตกร	64
ชดใช้	74
แค้นของคนตาย	83
เสียงกระซิบข้างหู	98
วันเลี้ยงผี	108
เสือไม่สิ้นลาย	118
เหยื่อ	129
ฆาตกรโรคจิต	144
อาถรรพ์บ้าน	152
ที่สุดแห่งมนุษย์	163
ลูกแม่ทิ้ง	175

สิ่งที่ยังขาด	188
ผู้หวังดี	198
ตลอดไป	208
ตาทิพย์	217
เสียงเพรียกจากปิฎกมิ	228
ผีหัวขาด	237
อ่อนหัด	249
ความลับที่ไม่ควรรู้	258
ด้าพลอย	272
จิตไม่ว่าง	283
ไม่เหลียวหลัง	290
ฆ่าลูก	300
หมองู	312
ผวา	321
บ้านผีสิง	332
ผีหัวเราะ	342
นางพญาขมิทอง	353
รู้จักผู้เขียน	362

คำนำสำนักพิมพ์

คุณรู้สึกอย่างไรในแวบแรกเมื่อจ้องมองเข้าไปในความมืด?

สับสน? กังวลใจ? หวั่นไหว? หวาดผวา? ตื่นตระหนก? ขนพองสยองเกล้า? ลุ้นระทึก?

ว่ากันว่ามนุษย์กลัวสิ่งที่ตนเองไม่รู้จักรู้จัก ไม่เคยเห็น ขณะเดียวกันก็แอบหลงใหลมันอย่างไม่รู้ตัวอยู่ในที เมื่อความลึกลับคลุมเครือแวม้งซ่องว้างให้ผู้คนสามารถจินตนาการและรู้สึกได้อย่างไร้ขอบเขต ความมืดมิดจึงเป็นพื้นที่กว้างใหญ่ให้ใจได้จินตนาการเล่นระทึกไม่รู้จบ แม้จะน่ากลัวจับใจ กลับมีวายทำทนายให้ก้าวเข้าไปสัมผัส

ความมืดมิดคือปริศนายาวนที่ไร้จุดจบ...

ผลงานของสรจักรครองใจผู้คนมาอย่างยาวนานในปริศนาและความมืดมิดที่ว่า ด้วยลีลาภาษายาวนยั่ว ด้วยการบิดรูปแปรร่างชีวิตและเรื่องราวในอนธการให้หลอนลึกล้ำสะพริ้งกลัว ขณะเดียวกันเรื่องราวก็พร้อมจะกลิ้งเยี้ยวลดพลิกผัน รวากับจะเล่นล้อกับทุกความเชื่อมั่นและความปกติที่เราคิดว่าจริงแท้เสมอมาอย่างเรียบง่ายทว่าเลือดเย็น ในความมืดกว่ามืด เรื่องราวหลากหลายของคนตายและคนเป็นจากปลายปากกาของสรจักรจึงกลับคอยเผยให้เห็นสิ่งที่น่ากลัวและลึกลับเสียยิ่งกว่าภูตผีและวิญญาณร้าย นั่นก็คือจิตใจอันยากหยั่งของมนุษย์ที่ยังมีเลือดเนื้อ

เมื่อเพิ่งลึกเข้าไปในความมืด คุณอาจได้เห็นในสิ่งที่ไม่คิดว่า
จะเห็น...

“แค้นของคนตาย” รวม 33 เรื่องคัดสรรจากชุดเรื่องสั้น “สาม
ผี” โดยสรจักร ซึ่งยังคงอยู่ในใจนักอ่านงานลึกลับเขย่าขวัญเสมอมา
จึงกลับมาเพื่อพาทุกคนท่องไปในโลกของความตาย ภูตผี วิญญาณ
และสนุกสนานระทึกใจบนขนหัวลุกเมื่อได้สำรวจปริศนาในอนธการ
นั้นอีกครั้ง

ขณะเดียวกันในเรื่องราวขวัญผวา คุณอาจพบบางสิ่งที่ซุกซ่อน
อยู่ลึกๆ ในใจคุณเสมอมา

อย่าละสายตา...

อย่าประมาทความมืดมิดและแรงแค้นของคนตาย...

อย่าเผลอเผลอให้ความมอยกย่อนยากหยิ่งหัวใจของคนเป็น...

สำนักพิมพ์มติชน

ดอกทานตะวัน

“วิช่วยคู่อีกทีซี มันเอียงข้างหรือเปล่า” ชายหนุ่มที่พนมมือฟังพระ
สวดอภิธรรมกระซิบบอกภรรยา

“ไม่หรอกค่ะ คุณก็...” วิชุดานึกรำคาญ แต่ตาก็ชำเลืองดู
ทรงผมให้สามี

ชานาญถามเธอเป็นครั้งที่สิบแล้วตั้งแต่ออกจากบ้านมางาน
ศพ เส้นผมบนหัวที่จิตใจหลุดร่วงเป็นวงกลมกลางกระหม่อมทำให้
ชานาญกลายเป็นคนขาดความมั่นใจในตัวเองมาร่วมสองปีแล้ว

เขาเป็นเช่นนั้นจริงๆ ถ้าย้อนไปสักห้าปี คุณจะได้เห็นภาพชาย
หนุ่มผิวคล้ำ ผูกไท มาตนักธุรกิจที่กำลังรุ่งโรจน์ในอาชีพ

ชานาญได้ตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายการตลาดในบริษัทเล็กๆ
เมื่ออายุยี่สิบเจ็ดปี ด้วยลักษณะเด่นคือความกระฉับกระเฉงในหน้าที่
การงานและการรู้จักเข้าสังคม

ชานาญไม่ใช่คนรูปหล่อ หน้าตาออกจะซีริ้ว ผิวหน้าปรูเป็นรู
นิดๆ จากแผลสิ่ววัยหนุ่ม สิ่งเดียวที่ดูดีคือเส้นผมเหยียดตรงสีน้ำตาล
ดำนํมสสวย

เขาแต่งงานเมื่ออายุยี่สิบเก้าปี วัยที่เหมาะสมกับการเริ่มชีวิตครอบครัว

หนึ่งปีหลังจากนั้น ผมของข้านาญก็เริ่มร่วงลงอย่างต่อเนื่อง และมีขอบเขตที่แน่นอนคือรูปวงกลมกลางกระหม่อม

วิชาดาสังเกตเห็นเป็นคนแรกตอนที่เธอเก็บที่นอนตอนเช้าและพบเส้นผมสามี่ร่วงติดหมอนหลายสิบเส้น

ในเวลาหกเดือน มันก็ร่วงจนเห็นหนังศีรษะชัด แม้ว่ายาสารพัดยี่ห้อจะถูกโปะลงไปอย่างไม่เสียดายเงิน

ชายหนุ่มกลายเป็นคนที่ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง ยามจะก้มหัวลงไหวใครสักคนก็ไม่กล้าก้มต่ำ ด้วยกลัวว่าคนจะมองเห็นปมด้อย เวลานั่งที่ใดก็ต้องเลือกนั่งชิดผนัง เพื่อไม่ให้ใครเดินผ่านด้านหลัง ของตกก็ไม่กล้าก้มลงเก็บ จะทำอะไรก็ต้องระมัดระวังตัวจนเสียบุคลิก

เสียงพระเทศน์จบแล้ว แยกหรือเริ่มทยอยกลับ ข้านาญออกไปช่วยส่งแขก วิชาดาไม่ได้ไปช่วย เพราะต้องอุ้มลูกน้อยวัยสามเดือนที่กำลังนอนหลับสบายบนตัก

ครู่หนึ่ง สามี่ของเธอก็เดินกลับมา เขาขอให้เธอช่วยยืนยันอีกครั้งว่าผมปลอมที่ทอติดหนังหัวยังไม่เคลื่อนไปทางไหนจนผิดสังเกต

หลานสาวตัวน้อยวิ่งมาตามให้เหล่าญาติพี่น้องไปรวมกัน

“วิคงไม่ต้องไปนะคะ เป็นแค่หลานสะใภ้” วิชาดาหันมาถามสามี่ ที่จริงเธอห่วงลูกมากกว่า ไม่อยากขยับตัวให้ลูกตื่น

“ไปเถื่อน่า วิรู้ว่าคุณลุงรักวิมาก ไปรวมกลุ่มให้ครบๆ หมู่ญาติพี่น้อง เผื่อจะถ่ายรูปหมู่กันอีก ถ้าไม่ไปเดี่ยวเขาจะว่าเราเล่นตัว”

สองหนุ่มสาวอุ้มลูกน้อยคนเดียวที่กำลังหลับไปยังเวทีด้านใน
ของศาลาตั้งศพ แสงไฟสีเขียว ส้ม และแดงกะพริบสลับกันชวน
รำคาญ

หลังจากญาติรวมกันครบ คุณตาเป็นประธานกล่าวไว้อาลัย
ลงผู้ล่วงลับเล็กน้อย หลังจากนั้นอาวริทย์ที่เป็นนักกฎหมายก็ได้รับ
มอบซองพินัยกรรมของลุงจากคุณตาเพื่อเปิดอ่าน

อาวริทย์ฉีกที่มุมซองพินัยกรรมช้าๆ เขาคลี่กระดาษสีขาว
แผ่นเดียวขึ้นอ่านเสียงดัง ทุกคนเงยบกริบ พินัยกรรมมีความว่า

“...ข้าพเจ้าได้พบว่า ตนมีอารมณ์หงุดหงิดและคิดถึงความตาย
บ่อยครั้งโดยมิทราบสาเหตุในระยะสองเดือนที่ผ่านมา เกรงว่าจะเป็น
लगร้าย และข้าพเจ้าก็ได้มีทนายทสึบสมบัติ จึงได้ทำพินัยกรรม
ฉบับนี้ขึ้นในขณะที่ยังมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ดี เพื่อแสดงความ
จำนงว่า หากข้าพเจ้า นายสมหมาย พงศ์พินัยวิทย์ ถึงแก่กรรม
ด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม ให้ทรัพย์สินสมบัติทั้งสินตกเป็นของนายชำนาญ
พงศ์พินัยวิทย์ หลานชายของข้าพเจ้าและภริยา”

ชำนาญและวิชุดาตกตะลึง ญาติทั้งหลายหันมามองพร้อมกัน
ด้วยสายตาที่ไม่อาจแปลเป็นอย่างอื่นได้

ความอิจฉาริษยาดูจะเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งของมนุษย์

รถเก๋งสีดำรุ่นปี 85 สีขาวหม่นเคลื่อนเข้าจอดในลานดินรุ่มรีน
ด้วยร่มเงาไทรต้นใหญ่ในเช้าวันเสาร์ที่สดใส นกกาบบนบ้านสีขาวดำ
ร้องระเรงที่ยอดไม้ เสียงปลาช่อนฮุบเหยื่อดังโผง สะท้อนบรรยากาศ
บ้านสวนได้เป็นอย่างดี

สองสามีภรรยาและลูกน้อยในอ้อมแขนก้าวลงจากรถด้วย
สีหน้ายิ้มแย้ม รถกระบะหกล้อที่จ้างตามมาบีบแตรเบาๆ เป็นเชิง

ถามว่าจะให้จอดที่ใด ชายหนุ่มเดินนำทางให้ไปจอดชิดหน้าบ้านไม้
ทรงโบราณขนาดสองชั้น ขณะที่หญิงสาวอุ้มลูกหลบแดดอ่อนใต้เงา
ไม้ ชำนาญช่วยคนขับและเด็กที่จ้ำงมาชนเครื่องเรือนและข้าวของ
เครื่องใช้ลงจากรถ ซึ่งก็ไม่มีอะไรมากนักหรอก ตู้นั่นห้าตัว หม้อ
หุงข้าว ชุดโซฟา ที่รียี่สิบนิ้ว พัดลมตั้งโต๊ะ เครื่องซักผ้าแบบไม่
อัตโนมัติ ที่มากหน่อยก็คงจะเป็นเสื้อผ้า เครื่องครัว และของกระจุก
กระจิก และเช่นเคย เขาเอามือจับวิกผมบนหัวตัวเองบ่อยครั้งด้วย
ความกังวลว่าผมปลอมที่ถักไว้จะขยับเสียทรง

ชำนาญตัดสินใจย้ายครอบครัวจากบ้านที่ผ่อนมาอยู่ที่บ้านครึ่ง
ตึกครึ่งไม้สองชั้นแห่งนี้ มันเป็นสมบัติที่ลุงผู้ล่วงลับมอบให้ตาม
พินัยกรรม แม้บ้านจะไม่ใหญ่โตและค่อนข้างโหลทรน รูปทรงหรือก็เชย
เพราะสร้างตั้งแต่ครั้งเจ้าของบ้านยังเป็นหนุ่ม แต่ชำนาญก็พอใจที่จะ
ทิ้งทวนเฮาส์ในย่านสลัมด้วยเหตุผลมากมาย เงินเดือนสองหมื่นห้า
ของชำนาญถูกแบ่งไปเพื่อผ่อนทวนเฮาส์ขนาดยี่สิบสี่ตารางวาที่
บางบัวทองเดือนละหนึ่งหมื่น ผ่อนรถมือสองอีกเดือนละหกพัน
เหลือให้ใช้จ่ายกันอย่างกระเป๋ยดกระเสีรเพียงเก่าพันบาทสำหรับ
สามชีวิต

วิชุดาเองก็ลาออกจากการตั้งแต่ต้องได้ห้าเดือนมาแล้ว จึง
สมเหตุผลผลอย่างยิ่งที่จะประหยัดเงินเดือนละหมื่นจากการผ่อน
ทวนเฮาส์ และย้ายมาอยู่ในบ้านสวนเนื้อที่เกือบสองงานแห่งนี้ แม้
วิชุดายังกลัวๆ อยู่ที่ต้องมาอาศัยในบ้านที่มีคนเพิ่งฆ่าตัวตายไปไม่ถึง
เดือน

ไม่มีใครตอบได้ว่าทำไมลุงสมหมายจึงคิดฆ่าตัวตาย เพื่อน
บ้านพบร่างของเขานอนตายอยู่ในห้องทำงาน มือหนึ่งกำพู่กัน อีกมือ
หนึ่งกำมีดพก ที่ข้อมือมีรอยปาดลึกตัดเส้นเลือดแดงขาดกระจุก

แพทย์ลงความเห็นว่าเป็นการฆ่าตัวตายโดยมีต้องสงสัยสาเหตุอาจเกิดจากการฟุ้งซ่าน ผู้ตายอาจมีปัญหา แต่ไม่อาจจะระบายออกเพราะอาศัยอยู่คนเดียว

ญาติบางคนสงสัยว่าเขาอาจตรวจพบว่าตนเป็นเอดส์ จึงจึงฆ่าตัวตายลาโลก

แต่ใครจะพูดอย่างไรก็ช่างเถอะ ชำนาญคิดว่าตัวเองตัดสินใจถูกแล้วที่อพยพครอบครัวมาอยู่ที่นี่

หลังจากรถหกล้อจากไป วิชุดาเอาลูกเข้าไปในบ้าน เธอจัดเปเล่และตั้งกระดิก ผ้าอ้อม ตะกร้าในมุมเล็กๆ สำหรับเลี้ยงลูก ชำนาญขึ้นไปเตรียมห้องนอน เขาเอาที่นอนเก่าออกเพราะรู้ว่าวิชุดาไม่กล้านอนบนที่นอนคนตาย

ทั้งสองก็ช่วยกันจัดข้าวของเข้าที่จนดึกทุกอย่างจึงลงตัว

สองสามีภรรยาหลับไปด้วยความเหนื่อยล้า ดีที่ลูกน้อยไม่กวนมาก และรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์

“ลูกตายที่ห้องนี้” ชำนาญเปิดห้องทำงานข้างบนได้ชั้นบนให้ภรรยาดูในเช้าวันรุ่งขึ้น

“เดี๋ยวผมทำความสะอาดเอง” เขาอาสาเพราะรู้ว่าเธอกลัว

วิชุดากวาดสายตาไปตามพื้นไม้ลงเซลเล็กเป็นเงาแล้วถอนใจเฮือก โชคดีที่ไม่มีคราบเลือดอย่างที่เธอจินตนาการ แม้กระนั้นเขาก็ยังลุกชูเมื่อคิดว่าเคยมีร่างชายคนหนึ่งนอนคว่ำมกองเลือดอยู่ตรงหน้าเมื่อสองอาทิตย์ที่ผ่านมา เขาอนตายเกือบสองวันจนร่างพองกลมเมื่อเพื่อนบ้านมาพบศพ

แสงจากกระจกฝ้าลายไทยแบบโบราณส่องให้เห็นชั้นวางหนังสือทำด้วยไม้มะค่าลายสวยติดผนัง มันเป็นชนิดที่ต้องสั่งทำโดยเฉพาะ

หนังสือศิลปะและสารคดีวางเรียงเป็นระเบียบ ที่มุมห้องมีกรอบภาพงานเพนต์ดรออิงลายไทย และภาพสีน้ำมันวางซ้อนกันหลวมๆ ยาวตามผนัง ส่วนใหญ่เป็นภาพเหมือนจริง ที่ผนังมีภาพชุดดอกบัวสีหวานติดประดับสีภาพ สะท้อนลักษณะธรรมชาตินิยมของเจ้าของบ้าน เข้ากับบรรยากาศหน้าต่างกระจกที่มองออกไปเห็นต้นไม้ใหญ่ทอดรากลงในหนองน้ำใส นักใหญ่น้อยส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวแย่งลูกไทรสุก

ที่ขัดกับบรรยากาศห้องคือเฟรมขนาดใหญ่วางอยู่บนขาตั้งกลางห้อง จานสีและพุกันตกกระจัดกระจายอยู่ตามพื้น

“เราเชิญพระมาสวดดีไหมคะ หรืออย่างน้อยก็เอาพระพุทธรูปมาบูชาไว้บนหิ้งสักองค์ก็ยังดี” เธอยอมรับว่ากลัว

“ผมคิดไว้แล้วจะ ไว้สิ้นเดือนจะนิมนต์พระมาขึ้นบ้านใหม่” เขาดึงเธอเข้ามากอดเบาๆ

หลังจากที่วิชุดาออกไปเตรียมอาหาร ชำนาญก็เก็บกวาดห้องทำงานซึ่งจัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบสมกับเป็นบ้านของจิตรกรมีชื่อ

ชายหนุ่มยืนดูภาพบนขาที่ยังกลางห้องด้วยความสนใจ มันเป็นภาพสีน้ำมันที่เพิ่งเขียนไปบางส่วน ดูออกว่าเป็นรูปดอกทานตะวันขนาดใหญ่ ลักษณะภาพใช้สีรุนแรง กลีบดอกหยาบกระด้าง บางกลีบมีสีแห้งเกรอะกรังเป็นก้อน เกสรดอกตรงกลางยังว่างเปล่า ดูๆ ไปก็คล้ายเขียนอย่างไม่ตั้งใจ

หนุ่มผมบางไม่ใช้นักวิจารณ์ภาพ แต่เขาก็รู้สึกตะแม่ง เพราะภาพดอกทานตะวันนี้แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากภาพฝีมือลูสมหมายที่ติดประดับทั่วบ้าน

ปกติลุงของเขาเขียนภาพน้มีและหวาน คนก็ดูเป็นคนไม่หยาบกระด้างอย่างที่เห็น รวกับว่าภาพที่ตั้งอยู่ตรงหน้าไม่ใช่ภาพฝีมือของลุงเขากระนั้น

ชำนาญก้มลงเก็บของที่ตกตามพื้น ลุงอาจตันทุรนทุรายจน
พู่กันตกกระจัดกระจาย หรือตำรวจอาจชนตกตอนมาขึ้นสูตรศพ

เขาเก็บจานสีและพู่กันวางบนตั่งเล็กข้างเก้าอี้ มีกล่องเงินรวม
ควันทำขนาดยาวเกือบสองคืบวางอยู่แล้ว ตัวกล่องมีลายดินเผาเส้น
ด้วยฉนวนฉนวนหลากสี ลักษณะเป็นของมีราคา ชำนาญเปิดดูด้วยความ
แปลกใจ

ภายในกล่องบรรจุด้วยขวดแก้วเนื้อดีเล็กๆ ที่มีฝาทำด้วยแก้ว
เจียรระไนเปล่งประกายแวววามลึบกว่าขวด ขวดแก้วทั้งหมดบรรจุ
ด้วยสีเหลือง แดง ม่วง ฟ้า และสารพัดสีที่ล้วนแต่สดใสและร้อนแรง

ชำนาญหยิบขวดเจียรระไนขึ้นมาดูด้วยความสนใจ แสงจาก
กระจกฝ้าส่องผ่านจุดขวดเกิดเป็นสีรุ้งสวยงาม

มีพู่กันอันหนึ่งตกอยู่ที่พื้น ขนาดของมันเท่านี้ก็อ้อย ด้ามทำ
ด้วยไม้สีดำสนิท มีสีติดอยู่ที่ปลาย ขายหนุ่มก้มลงหยิบ ความรู้สึก
แปลกๆ เกิดขึ้นเมื่อแรกสัมผัส

วิชุดาเตรียมอาหารเสร็จ เธอเข้ามาเรียกชายหนุ่มไปทาน
อาหารเที่ยง

ชำนาญกำลังง่วนอยู่กับการผสมสี ในมือถือพู่กันสีดำสนิท

“คุณเขียนรูปเป็นกับเขาตั้งแต่เมื่อไหร่” เธอล้อเลียน

ชำนาญมีท่าทีหงุดหงิด

คืนนั้นหลังจากภรรยาและลูกหลับไปแล้ว ชำนาญนอนกระสับ
กระส่ายอยู่คนเดียวบนเตียง

ดวงจันทร์ข้างขึ้นขยับตัวพันกลุ่มเมฆสีเงินยวง มันสาดแสง
อ่อนโยนเร้นลับ ครอบคลุมบ้านสวนที่แสนสงบ เสียงน้ำค้างหยด
เปาะแปะเบาๆ ภายนอกหน้าต่าง

เขานอนไม่หลับ

ชานาญนี่ก็หงุดหงิดรำคาญผมปลอมที่ถักทำติดกับหนังหัว
และพาน้อยใจโชคชะตาที่เกิดมาอาภัพเส้นผม

มันจะทำให้บุคลิกของคุณดีขึ้น ไม่มีผลเสียอย่างไรเลย เมื่อ
ไม่ต้องการก็ถอดออกไปเลย

นั่นคือข้อมูลที่พนักงานขายบอก

คุณสามารถว่ายน้ำ ออกกำลังกาย แม้กระทั่งสระผมได้โดยที่คน
รอบข้างไม่รู้เลยว่ามันเป็นผมปลอม

ชานาญยอมจ่ายเงินถึงสองหมื่นสาม และเซ็นสัญญาบริการ
เป็นเวลาสามปี

ตอนใหม่ๆ มันก็ดูดีมาก เส้นผมเดิมที่มีหรือมั่วหมักถูกลืม
ด้วยตาข่าย แล้วผมเดิมก็ถูกผูกเข้ากับตาข่ายทอปกกับผมปลอม
ดูแนบเนียนดี

แต่หลังจากนั้นสองเดือน เมื่อผมจริงยาวขึ้น ตาข่ายที่คลุมไว้
ก็เริ่มห่างออกจากหนังหัว ผมปลอมกับผมจริงเริ่มแยกจากกัน ชาย
หนุ่มต้องไปรับบริการทอกระชับอีกครั้งละหนึ่งพันห้าร้อยบาท ตาม
มาด้วยการซ่อมผมบางส่วนที่หลุดไปร่วมหมื่น และนำयरักษา
ผมปลอมอีกกล่องละหนึ่งหมื่นนั่นแหละ มันทำเอาชายผู้อัปโชคแทบจะ
คลั่ง ยังไม่ต้องกล่าวถึงหนังหัวที่เริ่มคันเพราะความหมักหมม

สิ่งน่ารำคาญและค่าใช้จ่ายมากมายที่ตามมาทั้งหมดคือข้อมูล
ที่ทางบริษัทไม่เคยบอกให้เขาได้รับรู้เลยแต่แรก ชายหนุ่มโกรธตัวเอง
ที่ถูกต้มทั้งๆ ที่ตนอยู่ในยุทธจักรค้าขายมานาน

หลังจากนอนกระสับกระส่ายอยู่นาน ท้ายสุดเขาก็ลุกจาก
เตียง เดินไปยังห้องทำงาน

เขาหยิบพู่กันสีดำมาละเลงภาพดอกทานตะวันด้วยอารมณ์
อันรุนแรง

ความรู้สึกเริ่มดีขึ้น

จนเกือบตีสาม ชายหนุ่มจึงกลับมานอนและหลับเป็นตาย

หลังจากนั้นทุกคืน ชำนาญจะใช้เวลาหมกมุ่นอยู่ในห้องเขียนภาพ

ดอกทานตะวันเริ่มมีชีวิตรักด้วยสีที่ร้อนแรงจากขวดแก้วเขียวระโน
เขาปวดฟุ้งกันอย่างซ้ำๆ แต่มันคง ปวดซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนสีเป็นก้อนหนา

ความทุกขในใจทั้งมวลถูกกระตุ้นให้รุนแรงด้วยพลังอันเร้นลับ
เขากลายเป็นจิตรกรที่เปี่ยมด้วยพลังในการถ่ายทอดอารมณ์ลงสู่
ผืนผ้าใบไม่รู้จบสิ้น

วิชุดาเริ่มสงสัยอย่างจริงจังว่าสามีของตนเรียนรู้การเขียนภาพ
ได้อย่างไร

วันเวลาผ่านไป ชำนาญหงุดหงิดและเหม่อลอยมากขึ้น เขา
เริ่มไม่สนใจลูกน้อย บางครั้งก็โพล่งขึ้นมาว่าเบื่อโลก เบื่อชีวิต จน
วิชุดาต้องอุ้มลูกไปอยู่เป็นเพื่อนเวลาเขาวาดรูป แต่สิ่งที่ได้รับคือ
คำตวาดและคำหยาบคายจนเธอต้องถอยร่นออกมา

บางครั้งชำนาญก็ตัดพ้อว่าเธอกำลังจะมีคนรักใหม่เพราะเขา
หัวล้าน ความเปลี่ยนแปลงนี้เกิดอย่างรวดเร็วจนเธอรับไม่ได้ วิชุดา
แอบร้องไห้คนเดียว

ชำนาญรู้ตัวแล้วว่าเขาคือจิตรกรผู้ยิ่งใหญ่กลับชาติมาเกิด
วิชุดาช่างไม่รู้คุณค่าของภาพดอกทานตะวันที่เขาวาดเอาเสียเลย เธอ
เยาะเย้ย ถากถาง เธอไม่เห็นค่าของสามี คงเป็นเพราะเขาหัวล้าน

เวลาคิดอย่างนี้ครั้งใด เขาจะรู้สึกคันที่หนังศีรษะได้ตาข่ายที่
คลุมหัวอยู่ ชำนาญจะเอาด้ามฟูกันสีดาสนิทสอดเข้าไปเกาบ่อยขึ้น
และแรงขึ้นจนบางครั้งมีเลือดติดออกมา

เลือดเหรอ! เลือด! ชายหนุ่มรู้สึกสะใจและอยากทำอะไร
สักอย่างให้วิชุดาเห็นค่าของความรักที่เขามีต่อเธอ

ตัดหูดีไหม! ตัดหูไปวางที่เตียง เธอจะได้รู้ว่าเรารักเธอจริง

ชายหนุ่มสับสนและอารมณ์แปรปรวนมากขึ้นเรื่อยๆ บางครั้ง
เขาเข้านอนตีสองหรือตีสาม วิชุดาเฝ้ามองด้วยความกังวล

เธอถึงกับออดอกรอกในคืนหนึ่งว่าเขาควรจะไปหาจิตแพทย์สัก
ครั้ง ชำนาญร้องไห้โหยเหมือนเด็กๆ พิมพ์ว่าไม่มีใครเข้าใจเขาเลย
มือกระตุกผมปลอมและผมจริงที่ปนกันอยู่บนหัวออกทีละเส้น วิชุดา
ตะลึงกับภาพตรงหน้า

เขาเปลี่ยนไปอย่างเหลือเชื่อ เธอไม่รู้ว่าอะไรเป็นเหตุ

ความแปรปรวนในอารมณ์ส่งผลกระทบถึงการงาน ชำนาญ
ถูกลูกค้าโทร.มาฟ้องบริษัทเรื่องการพุดจาหยาบคาย สิ่งเหล่านี้กดดัน
ชายหนุ่มเพิ่มขึ้น วันถัดมา บริษัทถักทอเส้นผมก็แจ้งความดำเนินคดี
ชำนาญในข้อหาบุกรุกข่มขู่คุกคามพนักงานเจ้าหน้าที่ของบริษัท
วิชุดาต้องวิ่งหาหลักทรัพย์ประกันตัวสามีออกมา

และในคืนวันเพ็ญ ชำนาญกลับมาถึงบ้านเกือบสามทุ่มด้วย
ดวงตาแดงก่ำ มีกลิ่นเหล้าโชยจากร่าง เขาตรงขึ้นไปห้องทำงานโดย
ไม่แยแสกรรยาที่ยืนรออยู่ด้วยความหวังกังวล

วิชุดารู้ล่วงหน้าแล้วว่าสามีถูกไล่ออกจากงาน

ชายหนุ่มหายเข้าไปในห้องทำงานโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ขณะ
ที่ภรรยาเดินไปเดินมาพร้อมลูกน้อยในอ้อมแขนอยู่หน้าห้อง

ความเจ็บปวดครอบคลุมอยู่ระยะหนึ่ง

แล้วก็มีเสียงหีบขวดสีดังกุกกัก เสียงบ่นพิมพ์ พิมพ์ล่าทอ
ดังออกมาจากห้องเหมือนเขากำลังคุยกับใครบางคน

วิชุดาตัดสินใจผลักประตูเข้าไป

สามีของเธอยืนหันข้างอยู่หน้าภาพดอกทานตะวัน ในมือถือ
พู่กันสีดำ แสงไฟจากโคมดวงเล็กทำให้เขาดูลึกลับ มองออกไปนอก
หน้าต่าง เห็นต้นไม้ใหญ่ทะมึนอยู่ในความมืด

ชานาญหันร่างกลับมาดูเธอซ้ำๆ นัยน์ตาแดงก่ำด้วยเพลิง
โทสะคุ่นั่นไม่ใช่ของสามีเธอเด็ดขาด

“นั่งแพศยา เข้ามาแล้วก็ดี แกกำลังจะทิ้งข้าไปใช่ไหม เพราะ
ข้าไม่มีสมบัติอะไร” เขาเอามือดึงหนังหัวจนเส้นผมหลุดติดมือมา
สองตาเหลือกขึ้น

“แกร้งเกียจที่ข้าหัวล้าน” เขากำมือขยุ้มและกระตุกอย่างแรง
ผมจริงผมปลอมหลุดติดมือทั้งผืน

ชายหนุ่มกำลังคลุ้มคลั่ง เขาถอยร่างไปที่หน้าต่างซ้ำๆ

“อย่าคะ ชานาญ... คุณจะทำอะไรคะนั่น...”

“ไม่มีใครรักข้าเลย...” เขาเปิดหน้าต่างอำอกจนสุด

“วิรักคุณคะ... ลูกของเราก็คือคุณ” เธอก้าวตามซ้ำๆ

“อย่าโดดลงไปนะคะ ดูลูกของเราสิ... คิดถึงลูกสิคะ”

ชานาญขึ้นยืนบนขอบหน้าต่างกระຈก สองตาหลับสนิท มือ
กำพู่กันไว้แน่น

เขาหัวเราะดังขึ้น... ดังขึ้น

วิชุดาร้องกรีด

หลังจากงานศพของสามี วิชุดาก็ย้ายกลับไปอยู่กับพ่อแม่ที่ต่างจังหวัด
เธอไม่อาจทนอยู่ในบ้านที่สามีและลูกของเขาฆ่าตัวตายในเวลาไล่เลี่ยกัน

ปีต่อมา เธอก็ประกาศขายบ้านหลังนั้นในราคาต่ำๆ เพียงเดือน
เดียวหลังประกาศก็ได้รับการติดต่อทางโทรศัพท์นัดหมายจากลูกค้า
เพื่อดูบ้าน เธอจึงต้องเข้ามาเปิดบ้านทำความสะอาดอีกครั้ง

กาลเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา ช่วยรักษาแผลใจที่เจ็บช้ำลงไม่น้อย บ้านสวนยังคงร่มรื่นเหมือนเดิม หญ้าแผ่กริมทางขึ้นรถตา คงต้องจ้างคนมาช่วยถาง นกกาชเวนที่ต้นไทรมีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้น เสี่ยงเจียว้าวทางโน้นบ้างทางนี้บ้าง

ตัวบ้านออกจะโหลและมีฝุ่นจับขอบหน้าต่าง แต่ก็สมราคาที่ตั้งไว้ เงินที่ได้จากการขายบ้านจะช่วยจุนเจือเธอและลูกได้อีกนาน วิชุดาเปิดบ้านเข้าไป หยากไผ่จับเป็นแนวตลอดทาง เธอเดินขึ้นไปสำรวจข้างบน

ในห้องทำงาน ภาพดอกทานตะวันยังตั้งตระหง่านอยู่กลางห้อง พู่กันสีดำตกอยู่ที่พื้น กระดาษหน้าต่างแตกกระจายยังไม่ได้รับการซ่อมแซม เธอหน้าตาโหลเมื่อคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับสามี

ภาพดอกทานตะวันจะเป็นสิ่งเดียวที่สามีได้พยายามทุ่มพลังกายและใจวาดมันต่อจากลุงของเขา

แวบหนึ่งของความคิด เธออยากจะนำมันกลับไปเก็บไว้ที่บ้านต่างจังหวัด อย่างน้อยเมื่อลูกโตขึ้น เขาจะได้เห็นภาพอันเป็นตัวแทนของบิดา

เธอเดินเข้าไปดูอย่างพิถีพิถัน แล้วก็พบว่าภาพดอกทานตะวันยังมีดำหนิอยู่หลายแห่ง เกสรกลางดอกยังไม่ได้แต่งแต้ม มันดูทำทนายให้เขียนเพิ่ม

ลองดูสิ เขียนไม่ยากหรอก มีเสียงกระซิบจากที่แสนไกล เธอไม่คิดว่าเธอจะเขียนเดิมได้เพราะเธอไม่มีความรู้เรื่องการเขียนภาพเอาเสียเลย

มีพู่กันสีดำอันหนึ่งตกอยู่ที่พื้น เธอก้มลงหยิบ แล้วความคิดก็เปลี่ยนไป เธออยากลองวาดภาพดูสักนิด

ความทุกข์ทั้งมวลเลือนหายไปเมื่อเธอลองต้มน้ำร้อนแรง
ลงบนผืนผ้าใบ

เธอรู้แล้วว่า จะวาดภาพได้อย่างไร

ผู้หญิงของผม

อากาศร้อนและแห้งโชยพัดกลืนเหม็นเน่าเจือจางจากที่ใดสักแห่ง
มันกระตุ้นความรู้สึกหงอยเหงาให้กลับมาเยือน

ผมนั่งริมหน้าต่าง มองดูแดดกล้ำโลมเลียใบราชพฤกษ์หน้า
บ้านจนกรอบแห้งเป็นสีน้ำตาล หลุดร่วงจากกิ่งที่ละใบ เป็นสัญญาณ
บอกให้รู้ว่าไม่นานดอกสีเหลืองสดนับร้อยช่อก็จะคลี่บานพร้อมกัน
จนมองแทบไม่เห็นกิ่งก้าน

วาริจากผมไปพร้อมกับลมแล้ง เธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้
ผมเกือบหลังน้ำตาด้วยความอาลัย ผมหมายถึงว่าคนแรกที่ทำให้ผม
ร้องไห้ แต่ไม่ใช่คนแรกในชีวิต

คิดดูก็น่าเจ็บใจ อายุยังน้อยสิบหก ผมมีผู้หญิงของตัวเองเพียง
สี่คน ทั้งๆ ที่ตอนทำแบบทดสอบจิตวิทยาเพื่อเข้าเรียนต่อเป็นทหาร
อาชีพ ผมถูกเตือนโดยนักจิตวิเคราะห์เรื่องแนวโน้มความปรารถนา
เพศตรงข้ามรุนแรงผิดปกติ พุดง่าย ๆ คืออยากมีเมียเยอะๆ นั้นแหละ
แต่ให้ตายซักสิ ผมไม่มีโอกาสยุ่งเกี่ยวกับใครเลย และถ้าจะว่ากัน
จริงๆ แล้ว ผมเพิ่งจะยุ่งกับผู้หญิงเป็นเรื่องเป็นราวเมื่อสองปีที่ผ่านมา
นี่เอง

ชีวิตนักเรียนทหารไม่เคยให้เวลาว่างกับผม

ความเห็นเหินห่างจากการฝึกซ้อม ระเบียบวินัยเข้มงวด ความเพ็ดเพิลกับกฏาและเพื่อนฝูงดึงผมออกจากเรื่องผู้หญิง จนดูราวกับว่าผลการวิเคราะห์จิตใจในอดีตเป็นเพียงนิทานก่อนนอน

จนทุกวันนี้ เมื่อคิดย้อนกลับไป ผมเรียกช่วงเวลานั้นว่า “ช่วงชีวิตบัดซบ”

น่าเบื่อและสุดเซ็ง ไม่รู้ผ่านคืนวันมาได้อย่างไรโดยไม่มีผู้หญิง หลังจากจบการศึกษา ผมถูกส่งบรรจุไปอยู่ที่ชายแดนปักว่าชีวิตช่วงนั้นฝังจมอยู่ในบังเกอร์ เส้นทางนักรบปลูลาดด้วยกับระเบิด แทนกลิ่นกุหลาบ ถ้าจะหาทุหลาบราคาถูกริมทางก็พอมีย้างในตลาด ผมเคยไปใช้บริการยามเหงาพร้อมกับลูกน้องยามสิ้นเดือนบ่อยๆ และความคิดเรื่องหาเมียเป็นตัวเป็นตนไม่เคยอยู่ในสมอง

แล้ววันหนึ่ง เส้นทางนักรบก็ขาดสะบั้น เสียงระเบิดดังกึกก้อง ห่างจากผมสามวาขณะที่เราากำลังออกลาดตระเวน ผมเห็นเพื่อนร่วมรบที่เดินนำหน้ากระเด็นเหมือนถูกขว้าง ส่วนตัวผมโดนสะเก็ดระเบิดและแรงกระแทกมหาศาลอัดร่างสลบไปทันที

ผมถูกปลดประจำการด้วยความเห็นจากผู้บังคับบัญชาระดับต้นว่าบุคลิกภาพและอารมณ์แปรปรวน บ่อยครั้งที่แสดงความเห็นขัดแย้งกับผู้ใหญ่ ผมไม่รู้รู้สึกท้อถอย เพราะผมได้อาชีพที่ถูกต้องใจมากกว่า นั่นคือการเป็นนักขายอาหารเสริมประเภทไดเร็กต์เซลล์

จริงๆ แล้วผมไม่ได้ทำงานนี้เพราะอดอยากยากแค้นอะไรนัก เงินทองที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้พอกินพอใช้สบาย แต่งานใหม่ตอบสนองความรู้สึกแปลกๆ หลังโดนระเบิดได้อย่างดี

ลองคิดดูสิ อดีตทหารหนุ่มหล่อเข้มมาเคาะประตูบ้านเสนอขายอาหารเสริมแก่แม่บ้านแตกเปลี่ยวที่สามมีม้วยกับงาน อด

แผลเป็นจากสะเก็ดระเบิดที่ทิ้งรอยจางๆ บนกล้ามเนื้อแขน ไหล่
หน้าอก หน้าท้อง...

ผมขายสินค้าได้ทะลุเป้า... อย่าเข้าใจผิดนะว่าผมมีอะไรกับ
ลูกค้า ถึงแม้การถูกจับล่าแขนแกร่งพร้อมยิ้มเชิญชวนถือเป็น
สิ่งธรรมดาในชีวิตประจำวัน แต่ผมไม่ยอมสนองตอบ นอกจากทำ
หมาหยอกไถ่ไปตามเรื่อง

พฤติกรรมเช่นนี้ให้ทั้งความสุขและทุกข์ ก่อให้เกิดแรงกดดัน
แก่ผมมากขึ้นเรื่อยๆ บางครั้งถึงกับปวดหัวตุบ ต้องรีบกลับบ้านเพื่อ
ปลดปล่อย แต่ผมก็พอใจให้มันเป็นเช่นนั้น

ผมไม่ได้ง่ายกับทุกคน

กระทั่งผมได้พบพนิดา

หญิงคนแรกที่กล้าพอจะถามว่าบ้านผมอยู่ที่ไหน อยู่คนเดียว
หรือเปล่า ไม่เหงาหรือ เธอมีอะไรหลายอย่างที่เหมาะจะเป็นผู้หญิง
ของผม

นี่แหละผู้หญิงแบบที่ต้องการ สวยเฉียว ไม่เคยหลบตา กล้า
พอที่จะเอามือมาบ้วนเปียนรอบหน้าท้องแกร่งของผมโดยไม่เคอะเขิน
สั่งซื้ออาหารเสริมหกกล่องโดยไม่ถามราคา

ผมบอกเธอว่าพรุ่งนี้ตอนกลางวันผมอยู่บ้าน เธอยิ้ม ไม่พูด
อะไร วันรุ่งขึ้น เธอมาจริงๆ อย่างที่คิด ลงจากแท็กซี่ สวมแว่นดำและ
โปกหัวด้วยผ้าแพรลายกุหลาบจนจำเกือบไม่ได้ ริมฝีปากชุ่มด้วย
ลิปสติกสีแดงสด กลิ่นน้ำหอมราคาแพงฟุ้งในอากาศ

ผมรีบพาเธอเข้ามาในบ้าน ตื่นเต้นตัวสั่น!

พนิดาไม่พูดอะไรเลย ผลักร่างผมไปที่โซฟา ตามประกบ
ริมฝีปากเหมือนคนกระหายน้ำกลางทะเลทราย เธอรู้กรานอย่าง

รวดเร็ว ไม่เปิดโอกาสให้ผมได้ตั้งตัว สองมือเกาะกระดุมเสื้อผม เมื่อไม่ทันใจก็ฉีกกระซางจนขาดจากกัน จมูกโด่งสวดยศุภไชจนอารมณ์ผมโลดแล่นไปไม่อาจหยุดยั้ง เธอเหมือนระเบิดลูกใหญ่ ร่วงแกร่งด้วยกล้ำของผมถูกกลบไล่ไผ่มัน เธอล้วงมือเข้าไปสำรวจสิ่งที่ซ่อนอยู่ข้างในทางเกทหารลายพราง

ทันใดเธอก็หัวเราะลั่น หัวเราะเหมือนคนบ้า ผมทะเล้งพรวดขึ้นนั่ง

“มันไม่ใช่ความผิดของผมนะ”

เธอไม่ยอมหยุดหัวเราะ ผมปวดหัวหนีบ ความงามตรงหน้าเมื่อครู่หายไปไม่หลงเหลือ ดูไปก็คล้ายแม่มดกำลังเสยะปากที่แดงชุ่มด้วยเลือดเห็นฟันเน่าผุข้างใน

แม้จนทุกวันนี้ ผมเห็นหน้าเธอครั้งใด อยากตบหน้าสักฉาดทุกทีไป

ต่อมาผมก็รู้จักกับแพรว นักศึกษาภาคค่ำที่ค่อนข้างไวไฟ

เธอมาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านจัดสรรร่วมกับพี่ชายที่เพิ่งแต่งงาน ดูเธอจะสนใจผิวเข้มใหม่แดดทันทที่ที่ผมปรากฏกายหน้าประตูรั้วคราวนี้ผมไม่กล้าบุ่มบ่ามเหมือนครั้งแรก ผมแค่อยยเหี่ยวไว้ก่อน

หลังจากไปเยี่ยมสี่ห้าครั้ง และเธอแสดงความต้องการให้ปรากฏ ผมเริ่มยินยอมให้มีการสัมผัสร่างกายมากขึ้น เพิ่มบริเวณขึ้น แต่ไม่ให้อรุกล้า ขณะเดียวกันก็ขายสินค้าได้มากขึ้น

“พรุ่งนี้ผมอยู่บ้าน” ผมกระซิบ

“แพรวไปหาได้ไหม” เธอถาม

“ได้... แต่แพรวอาจผิดหวังนะ” ผมบอกเป็นนัยๆ ขนลุกเกรียวเมื่อคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้น เช้าวันต่อมาผมไม่ไปทำงาน แต่รอเธออยู่

ที่บ้านด้วยความกระสับกระส่าย

แพรวมาถึงเกือบเที่ยง ขณะที่ผมกำลังออกกำลังกาย ร่างโซกด้วยเหงื่อ

“เซ็กซี่จังเลย” เธอทำตาโต มองกางเกงบอดตั้กระจิวที่โดนเหงื่อลู่แนบเนื้อ ผมดึงเธอเข้ามาอกอด

“เหม็นเหงื่อ”

ปากเธอพูดอย่างนั้น แต่จมูกกลับฝังอยู่บนหน้าอกชุ่มเหงื่อ เธอหอบหายใจถี่ขึ้นราวกับว่ากลิ่นกายของผมกระตุ้นความปรารถนา ผมดันเธอไปที่โซฟา จูบเบาๆ ที่ชอกคอและรุกไปเรื่อยๆ อารมณ์คุชชินเหมือนไฟลามป่า แพรวตอบสนองด้วยการเลื่อนมือไปสำรวจร่างแกร่งของผม

ทันใดเธอก็สะดุ้งเฮือก กระตุกมือกลับ

“ไม่นะ” เธอมีสีหน้าตกใจ ผลักร่างผมออกห่าง

“แพรว! ให้โอกาสผมบ้าง”

“ไม่นะ” เธอยืนย่นหน้าแน่น ลูกพรวดจากโซฟา ผมดึงร่างเธอไว้

แพรวตบผมผาดใหญ่ ถ้อยคำสกปรกหลุดออกจากปากหญิงที่ครั้งหนึ่งผมเคยคิดว่าสวยงาม

ทุกวันนี้ผมไม่เคยพูดกับเธออีกเลย นอกจากเดินเปลี่ยนกายย้วนน้ำลายเล่นยามครึ้มใจ ผมบอกคุณแต่แรกแล้วว่า แม้อายุจะยังยี่สิบหกปีนี้ แต่ชายฉกรรจ์หล่อเหลาอย่างผมมีผู้หญิงเป็นของตัวเองเพียงสี่คน เพราะผมค่อนข้างจะเลือกผู้หญิงที่จะมาเป็นของผม

วาริเป็นคนที่สาม

ผมพบเธอในหมู่บ้านจัดสรรหุรรหาแถวสุวินทวงศ์ เธอเป็นผู้หญิงเหนือตัวเล็กๆ ผิวขาวสะอาดยิ่งทำให้อ่อนแอ้นน่าทะนุถนอม วาริค่อนข้างซีอ้าย แต่ผมสังเกตเห็นเธอแอบมองคิ้วตกเข้มของผมเวลาเจอ เธอเฝ้าบ้านคนเดียวตอนกลางวัน ผมเวียนมาเสนอขายสินค้าหลายครั้ง

วาริหน้าแดงเมื่อผมบอกว่าอยากชวนเธอไปเที่ยวบ้านวันพรุ่งนี้

“จะดีเหรอ... ใครรู้ก็อ้ายเขา” นัยน์ตาฟ้องว่าไม่ได้คิดอย่างที่พูด

“อย่าบอกใครสิ” ผมกระซิบเบาๆ ข้างหู ดึงร่างเข้ามากอดเธอป้ายเป้ียงเล็กน้อย

วันรุ่งขึ้นผมรอนป้าย เธอก็ไม่มา ผมหงุดหงิดเป็นที่สุด ปวดหัวตุบๆ ป้ายสามตรงผมโทรไปหา เสียงเธอกระซิบเบาๆ

“วันนี้พี่เขยอยู่บ้าน ไปไม่ได้ ไว้พรุ่งนี้นะ” แล้วเธอก็มาแต่เช้า ขณะผมนั่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวออกจากฝักบัว วาริสะดุ้งเมื่อเห็นรูปร่างกึ่งเปลือยของผม

ผมไม่ให้เวลาเธอตั้งตัวเพราะรอมากกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง เธอขัดขืนเล็กน้อยแต่ก็ยอมในที่สุด ผมเห็นถึงความอ่อนตึงสาของเธอสัตเจน

แม้บทรักจะผ่านไปอย่างทุลักทุเล วาริก็ไม่ปริปากบ่น เธอกอดร่างเปลือยของผมไว้แน่น ซุกหน้าเข้ากับอก ผมรู้ว่าเธอมีคำถามในใจ

“วาริจริงเกียจผมไหม?”

เธอไม่ตอบ แต่หลับไปในอ้อมกอดอบอุ่นของชายชาตินักรบ ผมลูบผมเธออย่างทะนุถนอม

เมื่อวารีหลับสนิท ผมค่อยๆ ย่องลงมาเตรียมอาหารกลางวัน
ไว้ให้ยามเธอตื่น ผมรู้ว่ากำลังตกหลุมรักเข้าแล้ว ถ้าเธอไม่รังเกียจ
ความพิการ ผมจะปรนเปรอด้วยทุกสิ่งที่มี ผมฮัมเพลงอย่างมี
ความสุข

“ถ้าได้อย่างนี้เป็นแฟนพี่สักคน

พี่จะไม่บ่นไม่ให้น้องทำอะไร

หุงข้าวพี่จะหุงให้กิน

ไม่ให้ยุพินน้องพี่ไปไหน”

มีเสียงไม้ลั่นคล้ายคนกำลังเดินลงบันไดขณะที่ผมกำลังหัน
เนื้อ ผมชะงักไปดู เห็นวารีกำลังย่องไปที่ห้องรับแขก

“วารี! คุณจะไปไหน” ผมตะโกน เธอสะดุ้งเอื๊อก หันกลับมา
มองมิดในมือผมด้วยสีหน้าตกใจ ผมรีบกล่าวขอโทษ

“ผมกำลังเตรียมข้าวผัดให้ จะกลับทำไมไม่บอก คุณจะหนีผม
ไปหรือ?”

วารีลังเล ผมเข้าไปขีดตัว โอบเธอไว้

“วารี ผมรักคุณ รักคุณมากๆๆ” น้ำตาไหลเป็นสายขณะที่
ผมคุกเข่าตรงหน้าเธอ ผมไม่เคยทำเช่นนี้กับใครมาก่อน

“อย่าทิ้งผมไปเลย...”

ผู้หญิงทั้งโลกเหมือนกันหมด

หลังจากวารี ผมก็ได้พบกับนิชา สาวใหญ่วัยเกือบสี่สิบ ทำทาง
เฉียวเปรี้ยวกร้านโลก

ยามที่เธอมองสำรวจเรือนร่างของผม เหมือนมีเปลวไฟพวย
พุ่งจากดวงตา นิสัยเฉียบขาด นักเลงเอาเรื่อง เธอคือผู้หญิงคนที่สี่
ของผม

“ทำไมต้องไปบ้านคุณด้วย ที่นี่ก็ปลอดภัยดีไม่ใช่เหรอ”

แต่เธอก็ยอมในที่สุด สิบโมงเช้าวันนี้คือเวลานัดหมาย อย่างนี้เป็นส่วนใหญ่เพราะต้องรอให้สามีออกจากบ้านก่อน

ใกล้สิบโมง ผมลุกออกกำลังกายจนร่างชุ่มด้วยเหงื่อ กางเกงผ้าร่มพิดเป็นเครื่องมือหากินที่ดี มันใช้ได้ผลทุกครั้ง ครึ่งนี้ก็เช่นกัน นิชาอ่อนเป็นซี่ผึ้งลนไฟทันทีที่ตกอยู่ในวงแขนของผม เธอหลับตาพร้อมอย่างมีความสุข แต่ไม่วายเบี่ยงหน้าหนีเมื่อผมพยายามจับมือนิชา เธอชุกชอนตามเรื่อง

ทันใดนั้น เธอผลักร่างผมกระเด็น

“ไม่นะ!... ไม่เอา”

“นิชา ให้โอกาสผมบ้าง สะเก็ดระเบิดมันเนียนของผมหลุดไปทั้งพวง แต่ผมพร้อมที่จะช่วยคุณได้”

ผมคิดถึงความเป็นชายของตนเองแล้วสะอื้นในอก คำว่า “ชาย” ยังใช้กับคนที่พิการอย่างผมได้อีกหรือ?

“ถอยออกไป ไอ้คนผีทะเล” เธอร้องลั่น ทั้งทุบทั้งขวาน

ผู้หญิงทั้งโลกเลวเหมือนกันหมด อยากได้แต่ไอนั้น ถ้าผู้ชายสุญมันไป พวกเธอก็ดีจาก หาความจริงใจไม่ได้

ผมกดร่างเธอไว้พรางเอื้อมมือหยิบมิดหันเนื้อที่ซ่อนไว้หลังโซฟา ความตื่นเต้นกลับมาเยือนจิตใจอีกครั้งจนแทบควบคุมตัวไม่อยู่

“เธอไม่มีทางหนีไปไหนได้ เธอจะต้องอยู่ที่นี้ เป็นผู้หญิงอีกคนหนึ่งของฉัน รวมกับพวกนั้น”

แวบเดียวเท่านั้นที่ผมเห็นแววตาของเธอเปลี่ยนจากหวาดกลัวเป็นเชื่อมั่นในตัวเองเต็มเปี่ยม ร่างผมลอยกระเด็นข้ามโซฟา ขณะที่เธอกระเด็นตัวขึ้นจากโซฟาอย่างปราดเปรียว ไม่มีคราบของหญิงแม่บ้านแตกเปลี่ยนให้เห็นอีก

ผมพลิกร่างทันทีที่กระทบพื้น เสียงประตูปังโครมพร้อม
ตำรวจสามนายพุ่งร่างเข้ามา

ผมกลิ้งตัวไปข้างฝา เอื้อมมือหยิบเอ็มสลิปหกที่ซ่อนหลังตู้
เสียงปืนสั้นดังเปรี้ยงจากมือนิซา ผมปัดร้าวที่หัวไหล่ มีटक
ห้อยไร่เร็วแรง

ตำรวจกรูกันเข้ามาอีกหลายนาย ผมถูกพันธนาการด้วย
กุญแจมือ

“ผู้กองได้รับบาดเจ็บไหมครับ?”

“ไม่เป็นไร เรียบร้อยดี จ้าขึ้นไปค้นข้างบน ฉันจะคุมสถานการณ์
ด้านล่างเอง” นิซาสั่งการ

ผมตื่นสุดชีวิตจนกุญแจมือบาดลึกข้อแขน พวกมันกำลังจะ
ตะตองผู้หญิงของผม กว่าจะหามาได้ยากเย็น พวกเธอคือผู้หญิง
ของผม

...ผมเก็บปากข้างฉอเลาะไว้ในขวดโหล ให้เธอได้มองเห็นผม
เดินเปลือยร่างไปมา แขนกลมกลิ้งกับเล็บสีแดงแซ่ในอ่างรวมกัน

“อย่า... อย่าเอาผู้หญิงของผมไป”

ผมร้องอุทธรณ์ ปวดหัวหนีบ

ไม่มีใครฟังผมเลย

ช่างตายทั้งตัว

“หวัดดีจ้า” หนุ่มไทยใหญ่ในชุดพื้นเมืองตะโกนทักจำแรมอย่าง
อารมณ์ดี ขณะขับรถชุดดินตันตะخاب หรือที่เรียกรถแบ็กโฮไต่เขา
ลงมาเรื่อยๆ สวนกับมอเตอร์ไซค์ทะเบียนโล่

“ไ้ เล่าจื่อ... ได้งานแต่เช้าเชียว” จำแรมตะโกนตอบ

เล่าจื่อเป็นเด็กขยันเอาการเอางาน หลังจากขายที่ดินริมดอย
แค่กระเบาะมือได้ในราคาดี เขาก็หาซื้อรถแบ็กโฮรับจ้างขุดสระ ขุด
ดิน ทั้งในและนอกอำเภोजนหลุดทุนหลายเดือนแล้ว งานมีมากพอที่
จะทำให้เขากลายเป็นคุณเล่าจื่อได้สบายๆ

จำแรมคิดแล้วอดเสียดายไม่หายเมื่อนึกถึงครั้งที่เพื่อนมาชวน
ลงหุ้นซื้อรถแบ็กโฮแล้วแก้ปัญหา ไม่ทันปานนี้แคงกลายเป็นคุณจำ
แรมได้กับเค้าเหมือนกัน

ควาซาภิ เคอร์ 150 สีเปลือกม้งคุดคร่ำคร่ำพาจำตำรวจเก่าๆ
ตะกุกดินแดงขึ้นเนินเตี้ย แกบังคับล้อหน้าให้ไต่ไปตามรอยดิน
ตะخابที่กัดผิวดินเป็นรอยลึกด้วยความเชื่อมั่นว่ามันช่วยให้ล้อจับถนน
ได้ดีขึ้น

แกหยุตฺรณบเนนินเตี้ยแห่งหนึ่ง จากจุดนี้สามารถมองเห็น
ทัศนียภาพของตัวอำเภอได้ชัดเจน

ทัศนียภาพตอนนี้ ถ้ามองจากด้านซ้ายจะเห็นสวนลำไยเรียง
เป็นแถว จากภูเขาที่กำลังยืนอยู่ไปจนจรดเทือกเขายาวเหยียดฝั่งตรง
ข้ามที่เห็นอยู่ลิบๆ ที่ว่าการอำเภอตั้งอยู่ตรงกลาง ทางขวามีแม่น้ำ
สายเล็กๆ ที่มีต้นน้ำจากเขาลูกนี้ สายน้ำใสสะอาดไหลเรื่อยไปรวม
กับสายอื่นๆ กลายเป็นเจ้าพระยาที่เหินเอนด้วยฝีมือคนเมืองใน
ที่สุด

จำสุมใจเสมอที่ได้มายืนบนเนินเตี้ยแห่งนี้ มองดูบ้านเกิดของ
ตนเองตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ แก้วว้างโห่งๆ กระโดดน้ำฉ่ำใจ
แม้จะสอบเป็นพลตำรวจได้ แก่ก็ยืนยันที่จะกลับมาบรรจที่บ้านเกิด
และอยู่ประจำจนกลายเป็นจำแก่ในบ้านที่แกร็กเป็นนักหนา

ทุกวันนี้ลูกชายลูกสาวพากันอพยพเข้ากรุงเทพฯ กันหมด
และเมื่อคู่ทุกข์คู่ยากจะจากแกไปแล้ว แกยังพอใจกับชีวิตสันโดษที่
ห้อมล้อมด้วยเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน ชีวิตตำรวจของแกหมดไป
วันๆ กับการนั่งตบยุงบนโรงพัก คอยรอให้ผู้บังคับบัญชาใช้ไปโน่นไป
นี่เล็กๆ น้อยๆ

จึงเป็นเรื่องสບอารมณ์เมื่อร้อยเวรสารวัตรสืบสวนสอบสวน
ได้ขอให้จำแรมขี่รถแวะเวียนหาข่าวในเช้าที่สดใส เนื่องมาจากเสียง
ปืนสามนัดที่ตั้งสะท้อนหุบเขากลางดึกคืนที่ผ่านมา

“ผมก็ไม่คิดว่าจะมีเหตุร้ายอะไรหรอก แต่จำลองขั้บตะเวนดู
สักหน่อยก็ดี ผมไม่อยากจะประมาท”

นั่นคือคำสั่งของนายร้อยหนุ่มผู้มีชื่อจากการสืบสวนคดีเด่น
เกินหน้าใครๆ หลายคน จนถูกแต่งตั้งมาอยู่อำเภอที่เงียบเหงาเพื่อลด
บทบาทลงเสียบ้าง

จำแรมแอบหัวเราะความคิดพวกหนุ่มใหม่ไฟแรงพวกนี้เสมอ เขาคงติดนิสัยจากเมืองใหญ่เกินไปจนคิดว่าเสียงปืนจากราวไพรจะมีความหมายมากไปกว่าการยิงขู่เสียให้ตกใจ และลืมนึกไปว่ากำลังนั่งอยู่บนโรงพักที่ไม่เคยมีคดีอุกฉกรรจ์กว่าสิบปีแล้ว

ชีวิตในอำเภอเล็กๆ กลางสายหมอกแห่งนี้จึงสงบและปลอดภัย ผสมความจิตซัด คนส่วนใหญ่รู้จักมักคุ้นกันดี จะมีบ้างก็เป็นพวกชาวอีสานที่อพยพมาทำงานรับจ้างช่วงสั้นๆ จำพวกตายห่า ฉีดยูเอ็เก็บลำไย

รอยตีนตะขานำจำแรมเข้าสู่สวนลำไยขนาดพอเหมาะที่ล้อมด้วยลวดหนามเก่าคร่ำคร่าพอที่จะบอกอายุต้นลำไยได้เช่นเดียวกับอายุของคำแบ่งผู้เป็นเจ้าของสวน

จำแรมเบิ้ลสองที่กอนดับเครื่อง

“คำแบ่งโว้ย”

แกตะโกนพลางกวาดตาไปรอบๆ ซี่ข้างเป็นกองห่างๆ จากถนนจนถึงข้างเรือน คนเก่าคนแก่อย่างจำแรมมองปราดเดียวก็รู้ว่าข้างเขื่อนนี้เพิ่งกลับจากป่า สังเกตจากว่ามูลของมันเขียวสดด้วยกากพืชจำพวกไผ่ เถาบอระเพ็ด ยอดสักอ่อน ลูกไม้ป่าหลากชนิด นั่นแสดงว่าคำแบ่งเพิ่งกลับจากหาของป่ามาขาย

นั่นไง! ใต้เรือนยังมีเถาชะลูดตัดมาใหม่ๆ แก่นไม้จันทร์หอมขนาดแขนหลายท่อน กล้วยไม้ป่า และเครื่องยาสมุนไพรอย่างละเอียดน้อยในกระเช้าไม้ไผ่วางอย่างเป็นระเบียบ ดอกกล้วยไม้ไม่ชอกช้ำแม้แต่หน่อย เพราะถ้าช้ำก็จะขายไม่ออก

ที่แปลกไปจากปกติคือไม่เห็นพलयคำหอมที่ใต้เรือนอย่างที่เคยเห็นจนชินตา

คำแบ่งโผล่หน้าจากเรือนเงียบๆ เล่นเอาจำสะอึ้งโหยงเพราะ

หน้าแกชืดเขียวเหี่ยวย่นเหมือนแก่งสากสิบปีเห็นจะได้ เขาได้กระไดลงมาช้าๆ

“ไปไหนมาไง พี่แรม” เขาเรียกจ๋าว่าพี่เพราะอ่อนเดือนกว่า และตำรวจศจำตามบ้านนอกก็นำเกรงขามหยอกเมื่อไร

“ข้าแวะมาเยี่ยม เห็นว่าเมื่อคืนมีเสียงป็นดังแถวนี้ เอ็งได้ยินบ้างไหม แล้วเอ็งไปทำอะไรมา เหมือนอดหลับอดนอนสักสามวัน เพิ่งกลับจากป่าหเรอ หรือทะเลาะกับนางลำพาทีกะแล้วเมื่อเช้าเอ็งจ้างเล่าจือมาขุดอะไรหรือ” จำปล่อยคำถามเป็นชุดตามนิสัย ปากเคี้ยวเมียงหยับๆ

“ฉัน... เอ้อ... จะ... ฉันเพิ่งกลับจากป่าเมื่อคืน เล่าจือมาขุดหลุมฝังคำหอมเมื่อเช้านี้เอง”

“หา...” จำแรมตกใจ “ฝังพลายคำหอมหเรอ มันเป็นอะไรตายล่ะ”

พลายคำหอมอายุสี่สิบกว่าปีแล้ว แต่ก็ไม่น่าตาย เพราะข้างทั่วไปจะอยู่ได้ถึงหกสิบปี

“ฉันยังมันเองแหละ” เหมือนมีอะไรมาจุกคอหอย คำแบ่งหันหน้าไปทางอื่น “เมื่อคืนคำหอมตกมันหนัก อาละวาดเอาไม่อยู่ ดึงโซ่จนเรือนโยก ฉัน...” มีน้ำตาไหลริน

“ฉันเลยต้องยิงหัวมัน” เสียงปวดร้าวนี้เองกระมังที่ทำให้แกดูแก่ไปถนัดใจ

พลายคำหอมเป็นเพื่อนเล่นของตาคำแบ่งมาแต่เยาว์ สมัยยังหนุ่ม แกมักจะพาคำหอมเข้าป่าครั้งละหลายๆ วัน เพื่อไปหาของป่ามาขายพอได้เงินกินเหล้า สายใยแห่งความสัมพันธ์ระหว่างคนและช้างคู่นี้เป็นที่รู้จักกันดี แม้ทุกวันนี้การคมนาคมจะสะดวกสบายและป่าหายากเข้าทุกทีจนช้างกลายเป็นสัตว์ที่ไม่จำเป็นต่อชีวิตแล้วก็ตาม

คำแข่งก็ยั้งเลียงมันไว้และพาเข้าเดินล่องป่าครั้งละนานๆ เช่นเดิม

“ฉัน...” คำแข่งพยายามพูดทำลายความเงียบ

“ฉันรู้สึกว่ามันรักฉันมาก... มันยอมตายแทนฉัน... จริงๆ
นะ... ถ้ามันพูดได้ มันคงบอกว่ามันตายแทนฉันได้เสมอ”

แน่นอน ถ้าพลายคำหอมไม่ตกมันจนเอาไม่อยู่แล้ว คำแข่ง
คงตัดใจยิ่งเพื่อนรักไม่ลงหรอก

“ขัดสามนัดเลยหรือ” จำแรมหยุดเคี้ยวเมี่ยง พลอยสะเทือน
ใจไปด้วย

คำแข่งพยักหน้าช้าๆ แกเอนตัวพิงบันไดไม้ สายตามองไปไกล

“ตัดใจไม่ลงหรอก... ยิ่งถูกยิงผิด มือมันสั่น” หยตน้ำตาริน
ตามร่องแก้ม

จำแรมเดินไปตบไหล่ผอม

“ลืมนั่นเถอะเพื่อนเอ๋ย มันไปดีแล้ว” มีเนินดินกว้างเกิดใหม่
ที่ข้างเรือน รอยรถแบ็กโฮถอยไปมาจนหวั่นรอบๆ แผลกเป็นทาง
เจ้าคำหอมนอนสงบนิ่งอยู่ในหลุมนั่นเอง

จำแรมสามารถจินตนาการเห็นมือตักขนาดยักษ์ตักดินทราย
ขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่าจนเป็นหลุมกว้างและลึก หัวชุดคันร่างข้างรูป
งามที่มีรอยกระสุนข้างหัวสามนัดลงไปเป็นหลุมอย่างช้าๆ ด้วยแรง
ไฮดรอลิกทรงพลัง มันเป็นงานที่ไม่ง่ายเลยหากขาดอุปกรณ์สมัยใหม่
อย่างนี้

นี่กระมังที่คนโบราณพูดว่า ‘ข้างตายทั้งตัว ใบบัวปิดไม่มิด’

พื้นดินใกล้หลุมจะและเป็นโคลน มันจะไปจนถึงรถอีแต่น
ที่จอดอยู่ไม่ห่าง เมื่อเดินไปดูก็พบว่ากระเบไม่ข้างท้ายชุ่มด้วยน้ำ

“น้ำอะไรหือ เปียกแฉะไปหมด”

“ฉันขนน้ำมาล้างควาเลือดตามพื้น ไม่อยากกรู้อยากเห็นหรือ

ได้กลิ่นสบของคำหอมอีกเลย มันตื่นทรนทราย ตามพื้นมีแต่เลือด...” เสียงเขาขาดหายไป คำแบ่งหันหน้าไปอีกทาง จำเริ่มรู้สึกเสียใจกับความช่างถามของตนเอง

“ข้ากลับดีกว่าจะ อย่าคิดอะไรมากเกินไป อ้าว... แล้วอีล่ำพามันไปไหนเสียละ” เขาหมายถึงเมียรุ่นลูกของคำแบ่ง

“ทะเลาะกัน มันหนีกลับบ้านไปหลายวันแล้ว ไม่รู้คราวนี้จะคืนเรือนหรือเปล่า” คำแบ่งดูเครียดหนักเข้าไปอีกเมื่อพูดถึงเมียสาว จำเริ่มพอเข้าใจ ล่ำพเป็นสาวอีสานที่ตามพ่อมารับจ้างเก็บลำไยเมื่อห้าปีที่แล้ว เธอกลายเป็นขี้อายของคนทั้งอำเภอเมื่อยอมตกลงปลงใจกับคำแบ่งผู้แก่คราวพ่อและหาสาระอะไรไม่ได้ นอกจากสวนลำไยเก่าๆ ที่รับต่อกับบรรพบุรุษ ก็สวนนี้แหละที่เกือบจะละลายหายในวงพนันแล้วหากตาคำแบ่งไม่แต่งงานเสียก่อน

การมีเมียสาวทำให้คำแบ่งเปลี่ยนไป แยกหายไปจากวงเหล้าและพนัน ขยันขันแข็งอยู่กับบ้าน แต่พลายคำหอมคู่ยากกลับถูกทอดทิ้งให้อยู่ตามมีตามเกิดจนผ่ายผอมเหมือนหมาข้างถนนที่เจ้าของทิ้ง คำแบ่งลืมนึกถึงคู่ยากไปพักหนึ่ง

หลังการแต่งงานสามปี สามปีที่ทั้งคู่เริ่มเรียนรู้ว่าครอบครัวที่ไม่มีลูกเป็นโง่ของคลองไฉนในช่วงจิตซีดไร้ชีวิตชีวา ชาวบ้านนิทนาบว่าตาแก่คำแบ่งหมดกระสุนแล้ว

ช่วงนี้เองที่คำแบ่งเริ่มกลับมาเยือนวงเหล้าอีกครั้ง บางทีก็ไล่ช้างคู่ยากเข้าป่าเก็บสมุนไพรมาขายคราวละเป็นอาทิตย์ ทั้งเมียสาวไว้ที่บ้านตามลำพัง และบางที่ชาวบ้านก็ได้เห็นล่ำพนั่งร้องไห้อยู่ที่ท่ารถพร้อมกระเป๋าสี้อีกกลับอีสาน แต่ไม่นานนักล่ำพาก็จะกลับมา มิใช่เพราะเสน่ห์ของคำแบ่ง แต่เป็นเสน่ห์ของที่ดินผืนงามที่เธอจะได้เป็นกรรมสิทธิ์เมื่อคำแบ่งตายจากไป

จำแรมบิตคันเร่งพามอเตอร์ไซค์คร่ำครึไต่กลับขึ้นทางลูกรังบนเนินเขาอีกครั้ง ความเคยมือทำให้เขาหักเลี้ยวซ้ายตามทางไปยังสวนลำไยสุดท้ายที่อยู่ติดเชิงเขา ที่จริงจำไม่จำเป็นต้องแวะมาสวนนี้สักนิด เพราะแหกที่มาของเสียงปืนพบแล้ว แต่ไหนๆ ก็มาทั้งที น่าจะแวะเยี่ยมให้ครบไปเลย

สวนลำไยสุดท้ายเป็นของหนุ่มกรุงที่ไม่มีใครรู้จักมากนัก เพราะนิสัยหยิ่งไม่คบคน สวนนี้เดิมเป็นของคนในอำเภอที่ประกาศขายในกรุง เขายกให้น้องชายเกษมะเหรุกที่ซื้อนครินทร์ อันเป็นที่มาของป้า ‘นครินทร์ฟาร์ม’ ที่ติดहरาอยู่หน้ากระท่อมไม้ซุงทรงอเมริกันคาบอย ขณะนี้ รถกระบะแต่งซึ่งจอดสงบอยู่ในโรงรถ

จำแรมบีบแตรสามครั้งหน้ารั้วที่เปิดอัดทั้งไว้ แกรอพักหนึ่งก็ไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดๆ จึงลองบีบแตรอีกครั้ง

จำไม่กล้าถือวิสาสะขับเข้าไปอย่างที่เคยทำกับบ้านอื่นๆ เพราะกลัวว่าพวกคนกรุงมักจะเคืองกับเรื่องอะไรแปลกๆ ที่ชาวบ้านไม่ถือกัน เช่น ถามว่าเงินเดือนเท่าไรหรือแต่งงานหรือยังก็จะชักสีหน้าใส่แล้ว แถมยังพวกหัวหมอรู้ข้อกฎหมายดีชะด้วย เกิดไม่พอใจขึ้นมาแถมจะกลายเป็นผู้บุกรุกไม่รู้ตัว

“เอ หรือยังไม่ตื่นหว่า!” ก็ไม่น่าเป็นไปได้อีก เพราะใครๆ ก็รู้ว่าหนุ่มนครินทร์คนนี้ขยันเอาการ แม้จะอยู่คนเดียวแต่ก็เห็นเทียวเข้าเทียวออกอยู่เป็นประจำเพื่อซื้ออะไหล่หรืออุปกรณ์เกษตร หรือบางทีก็รับคนงานอีสานที่จ้างมาทีละหลายสิบคนสัปดาห์เวลาสองปี สวนลำไยเก่าที่ให้ผลผลิตน้อยก็ถูกแทนด้วยลำไยติดตาพันธุ์ใหม่เกือบครึ่งสวนอย่างเป็นระบบ เพื่อนบ้านหลายคนแวะมาเมียงมองดูการทำเกษตรแผนใหม่ของนครินทร์ฟาร์ม แต่ไม่มีใครได้รับเชิญให้ผ่านประตูรั้วเข้าไป